

Mystérium Krétské bohyně (září 2004)

Ženské putování po posvátných a silových místech Kréty

Dopisy účastnic

...V jeskyni při meditaci jsem si prožila setkání se svými stíny a bohyně mi poslala "krápníkový sloup", symbol odvěkého růstu, který trvá a bude trvat... Cítím se více zakořeněná ve svém já, ve svém ženství, spojená se svou historickou rolí ženy a ženství, navázána na staré tradice. Jakoby se natáhla třeba jen tenká, ale přesto spojující nitka do historie, do doby, kdy žena si byla vědoma své skutečné hodnoty a role. Kupodivu se vnímám i více s rozletem - o tom byl i můj vision quest. Vlastně i zahradníci říkají něco o úměrnosti kořenového balu a koruny :-))). Květa

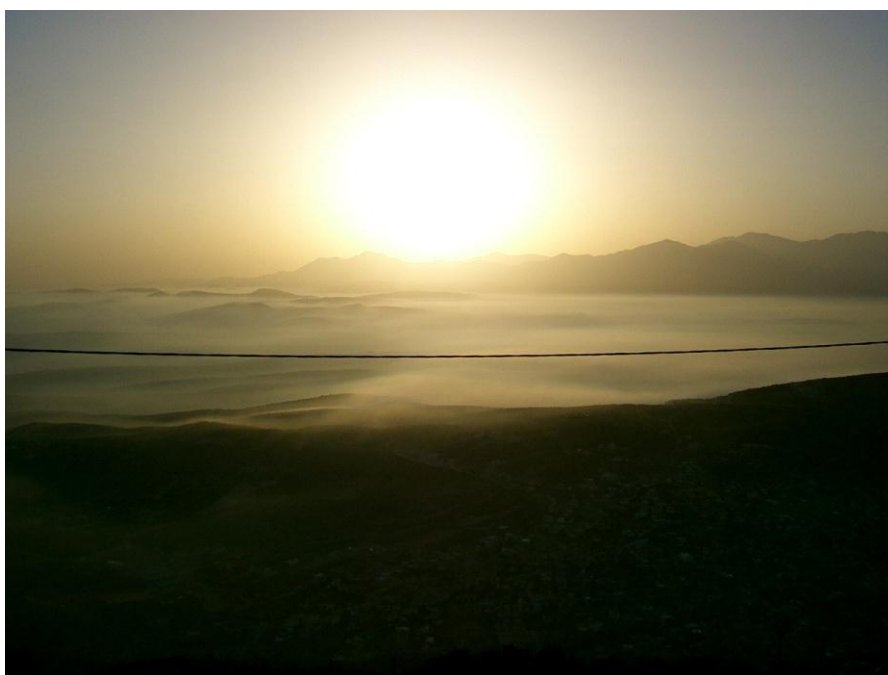
...Kréta ve mně stále doznívá, ještě jsem ani nepostihla všechny změny, ke kterým ve mne došlo, stále se ještě vznáším na vlnách, kterými mě hýčkala bohyně moře Jemaja... Magda

...Jsem pořád jako na vlnách, z kterých jsem nakonec přestala mít velký strach, a přítomnost plyne. Děkuji všem za to, jaké jste a jaké jste byly na Krétě. Poskytly jste mi dost "zrcadel" a tak teď mám práci se do nich dívat a s tím, co se mi nelíbí i něco dělat. Děkuji i za ten ženský chaos a zmatek, který jste vnesly do mého, jinak docela naplánovaného a časově sedícího života. Bylo mi s vámi na Krétě moc dobře. Teď už se mi dost věcí, které byly "důležité", zdá méně důležitými, i nedůležitými a snad umím i o něco více ochutnávat radosti života a život jako takový. Zdá se mi, i že jsem více sama sebou a dávám pozornost tomu, co patří ke mě. Děkuji a těším se moc, až se s Vámi v listopadu na další ženské tantře, nebo jinde a jindy, uvidím... Lenka

...připomněla jsem si ten krásný večer, kdy jsme tančily kolem Pana s kouzelnou flétnou..... Často myslím na tento zážitek, jakoby patřil do jiného, mystického, světa. A já si říkám, že tento zážitek není ničím jiným než odrazem našeho snu, přání a posléze reality...:) Míša

...Když jsem sestoupila do hlubokého, temného a vlhkého nitra jeskyně/lůna Bohyně a setkala se tvář v tvář s temnou bohyní-královnou podsvětí, která vzbuzuje posvátnou bázeň, když jsme seděly ve tmě v meditaci, otevřela se ve mně moje vlastní hlubina, tajemná, neuchopitelná, vzbuzující strach... a za tím strachem... hluboká jistota... jsem součástí... jsem spojená... jsem dcera matky země, jsem dcera bohyně. A tuhle hloubku vlhké kamenné jeskyně, a taky lehkost větru na úplňkem ozářené hoře mám v sobě... Katka

Mé zážitky z putování na Krétě, září 2004

Michaela Petrovská

Noc na hoře Juktas

Stříbřitý kámen v měsíčním světle a záři
nabízí své vyhřáté a přátelské lůno
nabízí nám svou sílu, co každou slabost zmaří

Měsíc se na nás dívá a hovoří svým tichým jazykem
ja naslouchám a má mysl neslyšně odpovídá a snad ptá se
Jak lehké je pochopit co je měsíčním cyklem
Je to náš průvodce celým životem, zdá se
někdy je před námi, jindy stojí za vámi
usmívá se, chrání a svítí nám na cestu
je tiše v srdci s námi

Obracím se ke hvězdám a ke městu
Jak září a svítí. Město, vesmír
Je to jednoduché poznání
Jsme nad tím, jsme součástí tohoto zdání
Vidíme tuto záři, cítíme tento mír
této záře jsme součástí

Zář je to nekonečná
Hvězdy, světla, měsíc, to je zář věčná
Na tomto stříbrném kameni v bílém světle sedíme
posvátnou horu Juktas a její hloubku cítíme
Jsme součástí tohoto místa
Posvátné. Silné. Zářící

Naše hluboká a tmavá Jeskyně

Chtěla bych napsat, čím pro mě tato jeskyně byla.

Byl to den jako jiný. Na Krétě. Slunce, modrá obloha, teplo a jemný teplý vítr. Moře a vůně. Jely jsme na místo, kde jsme měly prožít vstup do matky Země. Do krásné, hluboké, tmavé díry, kterým se říká jeskyně. Už cestou mě zaujala vesnice, kterou jsme projížděly a která byla tak typická a netypická pro Krétu. Nezasažena turistickým ruchem dál žila svým tradičním životem. U jeskyně nikdo nebyl, tedy vhodná chvíle vstoupit do hlubin.

První zastávka byla v první úrovni jeskyně. Cítila jsem se spíš jako v rokli, s výhledem na velký vstupní otvor. Cítila jsem se bezpečně, vždyť to vlastně nebyla žádná hlubina! Krásný kamenitý sráz, plný světla a přesto tajemství. Směrem dolů jsem mohla nahlédnout na další cestu... cestu... zkrátka dolů. Byla tam tma.

Při meditaci se mi vybavil kámen ve tvaru kosočtverce, který mi dodával tolik potřebnou zemitou sílu. Pomyslně jsem jej držela ve své dlani při vstupu dolů. Snad do hloubek jeskyně, snad do hloubek mého podvědomí. Víím, že kámen je pro mě nádherný symbol síly, pevnosti, zemitosti, stability. S touto myšlenkou jsem vstupovala do druhé, nižší úrovně jeskyně. A hle! Na zemi ležel stejný kámen, který se mi vybavil v meditaci! Říkejte tomu náhoda....

S kamenem již zcela reálným jsem vstoupila do druhé podzemní dimenze. Musela jsem použít nejen více světla z baterky, ale také rozzářit něco vevnitř. Myšlenka, že bysme mohly jít ještě hlouběji ve mně vzbuzovala posvátnou hrůzu. Držela jsem kámen v ruce a v mé mysli jedna část, ta které říkám, „smysl pro zodpovědnost“, se bila s tou druhou, která prostě chtěla poznat více. V další meditaci jsem postupně odhazovala všechny své strachy. Pomyslně jsme procházely sedmi branami a postupně odhazovaly věci, které nepotřebujeme. Branami jsem šla nahá a odhazovala svůj prsten, vlasy... Byl to zvláštní zážitek ztratit své ozdoby.

Přesto, svého strachu jsem se úplně nezbavila. Dokud nezačal sestup. Najednou ve chvíli soustředění, vzájemné pomoci můj strach neměl místo! Prostě už nebyl! Nevešel se do mých prožitků...

Pomalu jsme sestoupily do nízké úrovně jeskyně. Úzkým, tmavým, kluzkým kanálem, bosy cítíc zem pod nohama, jsme vstoupily do tmavé, černé jeskynní místnosti. Nikdy nezapomenu tento pocit! Vždyť tady žili již v pravěku! Před námi stála vysoká, impozantní socha Ženy. Bohyně. Kolem dokola byl krápník červený. Má přítelkyně mi pomazala tvář. Jiná mě pohladila. Ocitly jsme se na místě, kde člověk prožije úctu, bezpodmínečnou lásku, pravé přátelství. Tato země tady dýchala. Seděla jsem na zemi, na kameni a cítila jsem horkost ve svém těle. Všude kolem byla poměrně zima, ale země v mém těle probudila oheň. To místo žilo a my s ním.

Ještě dnes v duchu hledím hladký kámen. Krápník. Hlínu. Našla jsem tam další kameny. Velký kus krápníku, který ležel na kameni, kam jsem dala nohu. A pro ten poslední kámen, jemný, bílý, křišťálový jsem se prostě „náhodně“ sehla. Měla jsem šťastnou ruku.... je krásný.... Tiše mi napovídá, že v jemnosti je síla.....

Tam hluboko v podzemí jsem našla sama sebe... Prožitek bezpodmínečné lásky, síly, ohně a energie mi jen ukázal mé vlastní hluboké, životodárné podzemí...

